

Filippenzen 3:10

“Opdat ik Hem kenne en de kracht van Zijn opstanding en de gemeenschap van Zijn lijden, Zijn dood gelijkvormige wordende”

Belijden is:

1 Jezus' Persoon kennen 2 Jezus' kracht krijgen

Gemeente,

Vandaag zou de belijdenisdienst zijn. Marieke, Gerdien, Harmen, Nienke, Annebritt en Marinka hebben er naar uit gezien. En hun gezinsleden en familieleden ook. Het is echt wel een stukje beproeving dat dat nu vandaag geen plaats kan vinden. Dat geeft teleurstelling, roept vragen op, misschien zelfs twijfels. Aan de andere kant heeft beproeving ook altijd iets in zich van oefening en loutering. Beproeving wil ons oefenen in het geloof, het geloof zuiverder laten worden. En ik hoop en bid dat daar deze dienst, deze preek toe bij mag dragen bij jullie en bij ons allemaal.

Daarom ben ik toch gebleven bij de tekst die ik in gedachten had gekregen voor de belijdenisdienst. Filippenzen 3:10. Een tekst, een gedeelte, waarin Paulus belijdenis doet. Hij spreekt in dit gedeelte echt over ik en mij. Dat doet hij nog niet zo heel vaak in zijn brieven. Ja, in Romeinen 7 ook, maar verder niet zo heel vaak. Hier wel. Maar niet vooraan in de kerk. Maar tegenover mensen, dwaalleraars, die het christelijk geloof bestrijden. Die de leer van genade ontkennen. Die kom je nog tegen. In onchristelijke bewoordingen of in christelijke bewoordingen. De één zegt: ik zou niet weten waarom ik niet goed genoeg ben, ik doe geen vlieg kwaad. De ander zegt: ik ga naar de kerk, lees Bijbel, probeer netjes te leven en meer kan een mens er ook niet aan doen. Dan is een discussie niet altijd de oplossing, dan is een uiteenzetting over de leer niet altijd op zijn plaats, maar een getuigenis wel. Een getuigenis zoals Paulus dat hier neerschrijft. Maar ik heb alles wat mij winst was, schade geacht. Ik leef van de uitnemendheid van de kennis van Christus Jezus, mijn Heere. En ik jaag ernaar om volmaakt te mogen worden.

Misschien lachen ze erom, misschien maken ze het bespottelijk, misschien halen ze er de schouders over op, misschien vinden ze het te licht of te zwaar, hopelijk komen ze ervan onder de indruk. Maar dit is mijn getuigenis, hier sta ik, ik kan niet anders. Dat is belijden, belijdenis doen.

1 Zijn Persoon kennen

Onze tekst is er het hart van: opdat ik Hem, Jezus Christus kenne. Dat is mijn levensdoel. En dat is hart van mijn bestaan, het bewijs van mijn zaligheid. Jezus kennen. Jullie herinneren je wel denk ik, dat ik in het persoonlijk gesprek

dat ik met jullie heb gehad steeds één vraag gesteld heb. Wie is Jezus voor je? En je herinnert je nog, hoop ik wat je daarop gezegd hebt. Hem kennen. De basis, het hart van het geloof is niet gelegen in hoe wonderlijk de Vader mijn leven heeft geleid. Door moeilijke tijden heen, en weer hielp en uitkomst gaf. Dat is mooi en waardevol, maar dat kan niet de basis en het hart zijn: want ook onbekeerden kunnen wonderlijk geleid worden. Gebruik dat nooit als grond, als bewijs.

En de basis van je geloof is ook niet gelegen in hoe bijzonder de Heilige Geest je iets heeft laten ervaren. Iets wat je blij maakte, iets wat je een heerlijk gevoel gaf. Of juist een schuldgevoel gaf. Dat is ook mooi en waardevol, maar dat kan niet de basis of het hart zijn. Ook onbekeerden krijgen ervaringen en gevoelens.

Nee, het hart van het geloof is dat je Jezus kent. Opdat ik Hem kenne. Even noteren: dat zegt Paulus, die Jezus al heeft leren kennen. Jaren geleden al. Maar dit gaat nooit over blijkbaar: Christus leren kennen.

We hebben juist de afgelopen weken vanuit de catechismus daar heerlijk onderwijs over gekregen. We hebben Hem voorbij zien trekken in Zijn vernedering, Zijn lijden. We hebben geproefd hoe zwaar, hoe diep dat is geweest. Onuitsprekelijke helse kwellingen. En er welde uit op Zijn liefde. Zo groot is Zijn zondaarsliefde. Zoveel wilde Hij lijden en ondergaan. Liefde was het eindeloos groot. En we verzamelden de schatten vanuit dat lijden: bedekking van ons leven van begin tot eind. Verlossing van de verdoemenis en ontvangen van gerechtigheid die voor God bestaan kan. Verlossing van de vloek der wet. De dood is een doorgang geworden. En er is troost in aanvechting.

En we zijn begonnen om Hem te volgen in Zijn verheerlijking. Waarin Zijn macht en rijkdom schittert. Zo stralend van Gods gunst en hemelse glorie. Zijn macht waardoor Hij tot geloof brengt. Waardoor Hij nieuw leven geeft, eeuwig leven geeft. Zijn macht waardoor Hij voor al de Zijnen bidt, hen allen beschermt en bewaart in het geloof. Waardoor Hij als Hij komt al de Zijnen tot Zich nemen zal in eeuwigheid en heerlijkheid doet bezitten.

Opdat ik Hem kenne. Hem steeds dieper mag leren kennen. Dat is mijn leven, het hart van mijn geloofsleven. Deze Jezus Christus leren kennen. Almaar meer en dieper en rijker. Kerkgaand, Bijbellezend, overdenkend, mediterend. Als hete ware steeds dieper graven. Steeds dieper graven in de zwaarte van Zijn lijden, de liefde van Zijn hart, de schatten van Zijn verdienste, de macht van Zijn opstanding, de rijkdom van Zijn schatten. Steeds dieper graven. En ja, als je graaft storten de kanten wel eens in, en moet je weer bijna van voren af aan beginnen. Dan storten de kanten in en

vanzelfsprekendheid, onachtzaamheid, en klakkeloosheid hebben de overhand. Weer graven, dieper graven in Zijn lijden, in Zijn verheerlijking.

Herkent u het, herken je het? Je blijft met Hem bezig. Dezelfde dingen steeds weer en steeds dieper willen verstaan en zo Hem leren kennen, meer en meer.

Zoals in een goed relatie, verkering. Dan zeg je ook niet als je elkaar één keer hebt gezien en hebt leren kennen: nou, dat was mooi, hier wil ik het eigenlijk maar bij laten, ik ken je nu toch en dat is genoeg. Nee, je wilt steeds weer, meer en beter elkaar leren kennen. Opdat ik Hem kenne.....

Ja, dan heeft dat als keerzijde dat al het mijne zijn glans verliest. In het licht van deze parel is mijn knikkers maar flets en onzuiver en onrein. Het verbleekt. Ik kan er niet mee voor God bestaan. Al het mijne, tot en met mijn bidden toe, en mijn overdenkingen toe, tot en met mij belijdenis toe is flets en innerlijk onzuiver, onrein en vervuild. Niet puur op God gericht, niet vol van liefde, niet brandend van verlangen, niet stralend van wederliefde. Maar doortrokken met hebzucht, traagheid, zucht naar eigen eer. Ik veeg het op één hoop de prullebak in. Ik acht het schade en drek, vuilnis, afval en durf er niet mee te bestaan voor God.

Ook dat leer je hoe langer hoe meer, hoe daarin is het graven en graven en dieper graven en meer gruwelen vinden.

Maar daarom is Jezus kennen zo heerlijk. Die zo iemand heeft liefgehad. Zo iemand als ik.

Hem kennen, dat hangt samen, denk maar aan die relatie, met Hem liefhebben. Hem willen ontmoeten, met Hem willen omgaan, nabij Hem willen zijn. Hem verlangen te ontmoeten in het Woord, in de Heilige Doop, in het Heilig Avondmaal. In je stille tijd en boven je open Bijbel. Daar laat Hij Zich vinden en ontmoeten, daar geeft Hij ook ervaring van Zijn liefde en de zegen van het nabij Hem mogen zijn.

Als je hier iets van herkent, dan kun je belijdenis doen. Dat is het hart, het bewijs van het geloof. Hem kennen. Opdat ik Hem kenne, en dat gaat nooit over, daar groei je nooit bovenuit, dat blijft de wezenstrek van het geloof: opdat ik Hem kenne.

Deze Jezus wordt ons verkondigd. Is ons verkondigd, misschien als we gedoopt zijn, vanaf onze jeugd af aan, elke zondag. Deze Jezus, Die het zo waard is om gekend te worden. Hij heeft en geeft Zoveel, Hij geeft Zichzelf. Die het zo nodig is om te leren kennen. Zonder Hem is het enkel geestelijke dood en armoede en enkel verlorenheid en rampzaligheid. En dat Hij

verkondigd wordt betekent niet alleen dat Hij ons voorgesteld, aangeprezen, voorgehouden wordt. Maar ook dat Hij ons aangeboden wordt, in de schoot gelegd wordt, geschonken wordt.

En je zou Hem dan nog niet kennen? Hem altijd afgehouden hebben? Altijd voor je uit geschoven hebben?

Terwijl Hij zo vol waarde, liefde, rijkdom is. Je kunt veel meemaken in je leven. Bijzondere gebeurtenissen en ervaringen. Bij feesten, met reizen, door inspanningen, met successen. Maar Hem te kennen overtreft alles. Je kunt veel mensen ontmoeten en leren kennen in je leven. Je man of vrouw, je kinderen, een beroemdheid. Maar Hem te kennen overtreft alles. Al dat andere en al die anderen kunnen je niet redden. Al dat andere en al die anderen geven niet de glans en vreugde die Jezus geeft. Hij overtreft alles en iedereen.

Komt er in u, jou een verlangen op: om Hem ook te leren kennen? Dat is het einde. En dat, en Hij, is het begin van het echte leven.

En wie Hem kent, laat die zo leven dat dat ook merkbaar, zichtbaar is. Dat Hem te kennen, het leven is. Dat anderen merken dat je iets, iemand hebben, iemand kennen mag, die zij missen en niet kennen. Maar Die het zo de moeite waard is om te leren kennen. Leg van Hem getuigenis af. Zoals Paulus dat hier doet. Bid om de Heilige Geest dat Hij een vervuld hart geeft, een vrijmoedige mond, en een moedige geest om Hem te belijden.

2 Zijn kracht kennen

En dan het tweede. Opdat ik Hem kenne en de kracht van Zijn opstanding, en de gemeenschap van Zijn lijden, Zijn dood gelijkvormig wordende.

Dat is niet iets wat er los van staat. Alsof het twee dingen zijn die je apart krijgt, of waarvan je er misschien 1 krijgt. Zoals wanneer je een bloembol krijgt. Dan komt daar een stengeltje uit. Als je dat stengeltje niet wit, moet je de bloembol niet willen hebben. Want het één zit in het ander.

Je krijgt het ene door genade, Hem kennen, en dan zit dat andere er al in: de kracht van Zijn opstanding en de gemeenschap van Zijn lijden. Dat vloeit uit dat eerste voort.

De kracht van Zijn opstanding. Dan denken we weer even aan dat Bijbelse verband dat Jezus door Zijn opstanding de dood overwonnen heeft. Maar dat is één van die wachtposten. Weet je nog? De bunker van het rijk van satan heeft drie wachtposten: de zonde, de duivel, de dood. Dus de kracht van Jezus' opstanding is de kracht die duivel, zonde, en dood overwon. En om die kracht is Paulus verlegen, naar die kracht verlangt hij. En dan weet hij: de

dood wordt pas uitgeschakeld bij de wederkomst. Dan gaan de graven open. Dan moet de dood zijn terrein prijsgeven. Dan pas. Maar de duivel en de zonde die moeten hun terrein al eerder prijsgeven. In het leven van de gelovigen. Daar moeten zonde en duivel terrein prijsgeven. Van nature hebben duivel en zonde alle terrein helemaal in handen. In de geestelijke dood. En de geestelijke dood is dat je als mens, als onherboren zondaar geen enkele zin hebt om met God te zijn. En alles wat daartoe dient heb je geen enkele behoefte aan: kerkgaan, Bijbel lezen, stille tijd houden, bidden. Geen zin. Geen behoefte.

En als onherboren zondaar heb je wel zin om te leven in de werken van het vlees. Die Galaten 5 noemt: zonden van erotiek en pornografie, zonden van hebzucht en jaloezie, zonden van eerzucht en eigen roem, zonden van overdaad en jezelf te buiten gaan, zonden van nijd en van je afbijten. Ja, daar heb je zin in, daar geniet je van.

En wat doet nu de kracht van Jezus' opstanding. Die trekt je daaruit. Uit dat moeras van geen zin hebben om God te ontmoeten. Uit dat moeras van zin hebben om de zonden op te zoeken, ook digitaal. Maar uit een moeras trekken gaat niet zomaar, dat moeras dat zuigt weer terug, dat trekt weer omlaag.

Omdat ik de kracht van Zijn opstanding ken. Die mij daaruit trekt, telkens weer. De zwaartekracht van mijn zondige natuur is als dat moeras dat me terugzuigt, maar de kracht van Christus opstanding trekt me eruit, steeds weer. O daar verlang ik naar. Die kracht van Zijn opstanding. Zodat ik verlang te bidden, Bijbel te lezen en kerkdiensten te luisteren, zodat ik verlang stille tijd te houden. Verlang de hemelse, eeuwige, geestelijke dingen te overdenken en daar vreugde, verzadiging in vindt. En al het andere komt op een ander plek te staan. Werk en ontspanning worden op hun plek gezet, de tijd die nog overblijft. En zondige ontspanning daar taal ik niet naar, trekt me niet, laat me onaangeroerd en die tijd vind ik echt verloren tijd.

Ja, dat verlangt Paulus: meer van de kracht van Zijn opstanding, als dat toch altijd en zo sterk zou zijn. Dat ik niet de randen opzoek wat nog net kan, maar de top opzoek om zoveel mogelijk nabij Hem te zijn? Dat ik niet vraag; wat zit er voor kwaad in? Maar; zit er eigenlijk we iets goeds in? O, dat zou ik zo graag willen, dat is mijn doel. Of is dit verlangen ingeslapen sinds je belijdenis deed?

Wie Jezus kent krijgt dit erbij. Wie Jezus kent, krijgt dit verlangen erbij. Zonder dit verlangen, als dit niet de lust van je leven is geworden, dan ken je Jezus niet.

En de gemeenschap van Zijn lijden. Want het lijden van Jezus heeft één eigenschap die elke gelovige lief is geworden. Het lijden van Jezus heeft één eigenschap die elke gelovige liefgeworden is. En dat is: gehoorzaamheid. Gehoorzaamheid. Laten we eens nagaan hoe in Jezus' lijden gehoorzaamheid uitkomt en de rode draad is. We beginnen nog wat vroeg. Toen Jezus op het randje van de tempel stond en de duivel zei: Spring er maar vanaf, de engelen dragen u en de mensen zullen u bejubelen. Nee, zie Jezus, gehoorzaam aan Zijn Vader. Ik gebruik Mijn gaven niet om Me te laten toejuichen door mensen. Gehoorzaamheid. Niet mijn eer zoeken.

Gethsemané: waar de weg zo moeilijk werd. Waar Jezus ten dode toe bedroefd en zeer beangst werd. Ziende op wat dreigde en voor Hem lag. En Jezus bad; niet Mijn wil, de Uwe geschiede. Gehoorzaamheid. Uw wil geschiede.

Voor Kajafas en Pilatus. Die de macht hadden om Jezus te veroordelen, uit te leveren, te laten kruisigen. Jezus zei: Ik ben het. Hij beleet. Gehoorzaamheid. Al volgt er de lijden en vervolging op.

Zij slaan en spugen Jezus. En Jezus laat het over Zich heenkomen. Gehoorzaamheid. Lijden om Jezus wil verdragen en niet terugslaan.

Aan het kruis werd Jezus verzocht. Kom dan af van het kruis, verlos uzelf van dit lijden. Maar Jezus bleef hangen, Hij ging er niet op in. Gehoorzaamheid. Niet de makkelijkste weg van mijn vlees en bloed volgen.

Jezus' stierf, gaf Zijn leven. Gehoorzaam tot de dood, ja de dood aan het kruis. Gehoorzaamheid. Al kost het mijn leven, al betekent het de dood voor mij.

En de gemeenschap van Zijn lijden,, Zijn dood gelijkvormig wordende. O dat ik zo gehoorzaam mocht worden. Dat Zijn gehoorzaamheid overvloedt in mij. Gehoorzaamheid aan de Vader, aan al Zijn geboden. We hebben ze doorgenomen op belijdeniscatechisatie: over kleding, over roken, over wat je eet, over wat je kijkt, over seksualiteit, en over sober leven en veel weggeven. Over je geld en over je tijd. Gehoorzaamheid aan Vaders wil tot elke prijs. Tegen alles in van mijn vlees en bloed en tegen alles in van de heersende trends. Gehoorzaamheid tot elke prijs.

O als ik dat eens mocht kennen, meer en meer: de gemeenschap van Zijn lijden, Zijn dood gelijkvormig wordende. Dat verlangt Paulus. Meer en meer. Hij jaagt ernaar als een hardloper in de renbaan van het stadion. Die door vermoeidheid vaart verliezen kan, stil kan komen te staan, ja weer terug kan lopen. O, maar dat ik die gemeenschap van Zijn lijden mag kennen, Zijn

gehoorzaamheid tot in de dood. Om op al die gebieden zo te mogen leven. Of is dit verlangen ingeslapen sinds je belijdenis deed?

Zijn kracht en Zijn gemeenschap. Dat is als de apparaten in ons huis. Neem de lamp boven tafel. Die schijnt als hij verbonden is met het stopcontact. Stopcontact-snoer-lamp boven tafel. Als dat snoer maar goed is, niet rafelt, niet breekt. Jezus is het stopcontact. De lamp is mijn leven. En het snoer is het putten uit Jezus. Heere Jezus, ik ben zwak, geef mij Uw sterkte. Ik val terug in de geestelijke dood, trekt U mij er weer uit. Ik ben ongehoorzaam, geeft U mij gehoorzaamheid. Ik verlang zo weinig, geef Gij mij verlangen. Als die bedrading maar goed is. Dagelijks, 's morgens vroeg. Midden op de dag. 's Avonds laat.

Wie Jezus kent krijgt dit erbij. Wie Jezus kent, krijgt dit verlangen erbij. Dit is de weg ten leven. Het pad, het smalle pad naar de eeuwige heerlijkheid. Een andere weg is er niet! Zonder dit verlangen, als dit niet de lust van je leven is geworden, dan ken je Jezus niet. Dit is de weg ten leven, de smalle weg ten leven. Buiten dit pad is er geen aankomst in heerlijkheid. Blijven we buiten zwerven en dolen en storten neer in de greep van satan, zonde en eeuwige dood.

Kent u dit leven? Is dat uw leven, jouw verlangen? Je krijgt het erbij als je Jezus kent. De ware Jezus, de Christus der Schriften.

We trekken een paar lijnen tot slot.

Ten eerste: onze tekst is niet in tweeën te knippen. Wel Jezus kennen, maar niet verlangen naar Zijn kracht en naar Zijn gemeenschap in gehoorzaamheid. En ook niet andersom: wel willen leven in heiligheid en naar Gods wil, maar van Jezus niet willen weten. Kan niet. Onmogelijk.

Ten tweede: onze tekst is ook niet om te draaien: dat ik de kracht van Zijn opstanding mag kennen en de gemeenschap van Zijn lijden en dan, dan zal ik Hem kennen, en me aan Hem overgeven in vertrouwen. Je zou er wanhopig van worden, je zou er moedeloos van worden. Of je zou er farizeer van worden, als je denkt dat je het er best aardig vanaf brengt. Nee, die kracht en die gemeenschap zijn geen voorwaardes, maar vruchten. deze Jezus wordt ons verkondigd. Hij verkondigt Zichzelf en Hij verkondigt een geheiligd leven in Hem. Voor verlorenen en goddelozen. Je leert Jezus kennen als een goddeloze, een onwaardige in jezelf en zo vertrouw je je aan Hem toe.

Ten derde: ik las het ergens: Jezus is te groot, te rijk, te heerlijk om in de tijd van 1 mensenleven op aarde bevat te worden. Het is als een stroomcentrale waar maar 1 apparaat is op aangesloten. Die krijgt die centrale lang niet leeg, heel zijn bestaan niet. Christus is zo vol liefde,

heiligheid, kracht, gemeenschap je hebt aan één mensenleven hier op aarde niet genoeg. Je hebt er een eeuwigheid voor nodig. Je hebt er een eeuwigheid met al de heiligen voor nodig. Maar die komt! Eeuwig Hem kennen zoals Hij is, eeuwig Hem gehoorzaam zijn zoals Hij wil. Als je hier op aarde Hem hebt gekend en gediend, dan mag je weten: er wacht me nog zoveel meer. Zo veel meer. Welke vis zou niet verlangen om van een meertje in de tuin te gaan zwemmen in het water van de oceaan. Er wacht nog zoveel meer!

Amen